

Entrevista Elizabeth Kostova L'escriptora nord-americana, després del debut estel·lar amb 'L'historiador', presenta una història obsessiva a l'entorn de l'art

“L'obra d'art commou i és una peça única”

Rubí Magri
BARCELONA

Elizabeth Kostova (New London, Connecticut, 1964) ha construït unanovella de pes a partir de l'obsessió que un pintor nord-americà, Robert Oliver, sent per una artista francesa del segle XIX. A *Els Nadres del cigne* (Edicions 62 en català, Umbriel en castellà) l'autora submergeix el lector en el bressol de l'impressionisme i teixeix històries d'amor paral·leles en diferents períodes. El psiquiatra Andrew Marlow estranyarà el fil arriant de la detenció d'Oliver per haver intentat malmetre un quadre en un museu.

Com va afrontar el repte després de l'èxit de L'historiador?
Escriure el segon llibre va ser meravellós perquè vaig tenir més temps per concentrar-me. Per al primer vaig necessitar deu anys i el segon l'he fet en quatre anys i mig! Amb *L'historiador* no sabia ni si es publicaria, l'èxit va ser una sorpresa. No vull escriure el mateix llibre una i altra vegada ni repetir una fórmula comercial. Quan escriu em n'oblido de tot, no sé ni com em dic, només m'interessen els personatges i les seves vides. A més, no vaig publicar la primera novel·la fins als 40 anys: ho faig

per plaer, és una forma de vida.

Els Nadres del cigne és el relat d'una obsessió, però vostè ha donat molt pes a les històries d'amor.

Es cert. M'interessaven sobretot les històries d'amor paral·leles en diferents edats i fins i tot després de la mort. Per desentendre el segle XIX i enllaçar el passat amb l'actualitat vaig optar per les cartes que s'empenen els personatges, la qual cosa permetia al psiquiatra Marlow imaginar com era la vida d'una dona al segle XIX.

M'interessaven les històries d'amor paral·leles en diferents edats, i després de la mort

Perquè va triar l'impressionisme?

Es un període que ja coneixia i m'agrada molt. A més, estem sobreexposats a les imatges de l'impressionisme en samarretes, paraigües, diaris... És un estil del qual fins i tot podria estar cansat, i jo volia tornar a veure e ansats, i jo volia tornar a veure l'impressionisme d'una manera fresca, molt diferent, i ressaltar que va ser un moviment revolucionari a França. En certa manera, el llibre és un viatge als orígens d'aquest moviment.

El personatge de Béatrice de Cerval és un homenatge a les dones artistes?

Sens dubte, és fascinant com han canviat les vides i les possibilitats de les dones en cent anys. És difícil imaginar-nos una artista com la Béatrice en una societat en què l'àmbit de la dona era molt restringit.

Una obra d'art encara pot commoure l'home d'avui?

Sí, i tant, però la pintura a ha de competir amb diferents formes de lleure, i el seu lloc ha canviat. Una obra d'art té el valor de l'exclusivitat, de la peça única, en un món en què tot pot ser repetit. En certa manera, la pintura és fins i tot més interessant avui perquè ens recorda la idea de l'originalitat.

Quina obra d'art l'ha commo-

Elizabeth Kostova fa uns dies a Barcelona ■ OROL DURAN

gut a vostè?

M'encanta Alfred Sisley. Potser és més conegut que els altres impressionistes, però els seus paisatges són més íntims. Es pot olorar la natura en els seus quadres.

Perquè descarta aprofundir en el diagnòstic mèdic del pintor?

Si utilitzava un diagnòstic real hagués pesat massa. Jo volia que fos un llibre sobre art i no

sobre la malaltia. Hauria estat un punt de distracció.

El pintor es qüestiona si poden ser reals les vides del passat. És la clau de la seva obsessió?

Sí, és un moment molt important i una idea clau també en la meua primera novel·la. En aquest cas és l'obsessió amb la història i el passat, però portada a un extrem que causa bogeria, perquè confon la realitat.